

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 19 januari 2012 in
zaak nr. 11/8560 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel (lees: de minister).

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 oktober 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om verlenging van de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, afgewezen.

Bij besluit van 17 februari 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 januari 2012, verzonden op 27 januari 2012, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 februari 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 17 februari 2011 ondeugdelijk is gemotiveerd nu hieraan niet het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA-advies) van 23 september 2010 ten grondslag kon worden gelegd. De minister heeft betoogd dat de rechtbank ten onrechte het intakeverslag en behandelsplan van de Geestelijke Gezondheidszorg van 9 juni 2011 en de brief van de huisarts van de vreemdeling van 28 juli 2011 bij de beoordeling van het beroep heeft betrokken, nu de vreemdeling deze stukken eerst in beroep heeft overgelegd en niet gebleken is dat zij deze niet eerder, in de aanvraag- dan wel bezwaarfase, had kunnen overleggen. Daarnaast heeft hij betoogd dat de rechtbank niet heeft onderkend dat deze stukken inhoudelijk niet afdoen aan het BMA-advies van 23 september 2010, waarin is geconcludeerd dat de vreemdeling niet voor een posttraumatische stressstoornis (hierna: PTSS) onder medische behandeling staat en derhalve geen sprake is van een situatie dat door stopzetting van behandeling een medische noodsituatie zal ontstaan.

2.2.1. Ingevolge artikel 8:58 van de Awb kunnen partijen tot tien dagen voor de zitting nadere stukken indienen.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 maart 2005 in zaak nr. 200409003/1; JV 2005/247), moeten onder nadere stukken in de zin van voormelde bepaling worden begrepen stukken ter toelichting van de eerder voorgedragen beroepsgronden.

2.2.2. Ook na afloop van de beroepstermijn en indien die termijn is gegeven, na afloop van de termijn bedoeld in artikel 6:6 van de Awb, kunnen, gelet op artikel 8:58 van de Awb, nadere stukken ter onderbouwing van een eerder voorgedragen beroepsgrond worden ingediend, tenzij dat in strijd is met de goede procesorde. Dit is het geval, indien de nadere stukken verwijtbaar zodanig laat worden ingediend dat de andere partij wordt belemmerd om daarop adequaat te reageren of de goede voortgang van de procedure daardoor anderszins wordt belemmerd. De stukken, genoemd onder 2.2, hebben betrekking op de medische situatie van de vreemdeling en dienen ter toelichting van de eerder door haar aangedragen beroepsgrond dat de minister niet heeft onderkend dat zij lijdt aan PTSS waarvoor langdurige behandeling nodig is, dat behandeling niet in het land van herkomst kan plaatsvinden, en dat bij uitzetting aldus een medische noodsituatie op korte termijn zal optreden. Verder zijn de stukken binnen de in artikel 8:58 van de Awb gestelde termijn aan de rechtbank overgelegd. Zij zijn voorts niet van een zodanige omvang, dat een zinvolle behandeling van de zaak ter zitting om die reden niet zonder uitstel kon plaatsvinden. De rechtbank heeft deze stukken dan ook terecht bij haar beoordeling betrokken.

De grief faalt in zoverre.

2.2.3. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen over de beperkingen regels worden gesteld.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend.

2.2.4. De vreemdeling was in de periode 12 juni 2008 tot en met 12 juni 2010 in het bezit van een verblijfsvergunning regulier verband houdend met een beperking medische noodsituatie. Zij heeft bij aanvraag, ontvangen door de minister op 30 juni 2010, verzocht om verlenging van de geldigheidsduur van deze vergunning.

Volgens paragraaf B8/13 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals die luidde ten tijde van belang en voor zover thans van belang, worden aanvragen om verlenging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verband houdend met die beperking, die zijn ontvangen vóór 1 juli 2010, getoetst aan het recht dat gold ten tijde van het indienen van de aanvraag. Indien de aanvraag op grond daarvan voor inwilliging in aanmerking zou komen, zal een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd verband houdend met een beperking medische behandeling worden verleend.

Volgens paragraaf B8/1.1 van de Vc 2000, zoals die luidde ten tijde van belang en voor zover thans van belang, kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend aan vreemdelingen die in Nederland een medische behandeling wensen te ondergaan.

Volgens paragraaf B8/2.1 van de Vc 2000, zoals die luidde ten tijde van belang en voor zover thans van belang, moet aan drie cumulatieve vereisten zijn voldaan alvorens voor dit doel verblijf wordt toegestaan. Zo dient Nederland naar het oordeel van de minister het meest aangewezen land te zijn voor de medische behandeling. Er is onder meer sprake van een situatie waarin Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van de medische behandeling in de situatie waarin: (I) de vreemdeling zich in Nederland bevindt; en (II) er sprake is van medische klachten waarvan de behandeling niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen de vreemdeling zich kan verwijderen; en (III) stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en (IV) de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze medische noodsituatie naar verwachting langer dan één jaar zal duren.

2.2.5. In het besluit van 17 februari 2011 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet voldoet aan de vereisten voor verlenging van de geldigheidsduur van de aan haar verleende vergunning, nu uit het BMA-advies van 23 september 2010 blijkt dat zij niet onder duidelijke medische behandeling staat, zodat ook geen sprake is van de situatie dat bij het uitblijven van behandeling op korte termijn een medische noodsituatie zal ontstaan.

2.2.6. De rechtbank heeft, voor zover thans van belang, overwogen dat gelet op de inhoud en conclusies van de BMA-adviezen van 21 augustus 2007 en 10 augustus 2009 – waarin van het bestaan van PTSS wordt uitgegaan die ten tijde van laatstgenoemd advies ook niet werd behandeld – niet valt in te zien op grond waarvan het BMA in het advies van 23 september 2010 tot een ander oordeel is gekomen. Dat de vreemdeling nog steeds aan PTSS lijdt is voorts voldoende aangetoond, aldus de rechtbank. Gelet hierop heeft zij geoordeeld dat het besluit van 17 februari 2011 ondeugdelijk is gemotiveerd, voor zover het op het BMA-advies van 23 september 2010 is gebaseerd.

2.2.7. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl), strekt, indien en voor zover de minister een BMA-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, de door de rechtbank te verrichten toetsing, indien de desbetreffende vreemdeling geen contra-expertise overlegt, niet verder dan dat zij naar aanleiding van een aangevoerde beroepsgrond beoordeelt of de minister zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan heeft vergewist dat dit BMA-advies - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent is.

2.2.8. Het BMA-advies van 23 september 2010 geeft antwoord op de vraag of het uitblijven van medische behandeling van de vreemdeling zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. In het advies is, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, geconcludeerd dat de

medische kaart van de vreemdeling van 14 september 2010 geen duidelijke gezondheidsklachten laat zien, de vreemdeling regelmatig haar huisarts bezoekt maar van een duidelijke, tijdelijke of blijvende, behandeling, medicamenteus dan wel anderszins, geen sprake is en dat, nu behandeling van de vreemdeling niet veel omhanden heeft, geen sprake is van de situatie dat het uitblijven van behandeling zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. De vreemdeling heeft de conclusies in dit advies niet met een contra-expertise weersproken. Voorts bieden de door haar in beroep overgelegde stukken, genoemd onder 2.2, geen grond voor het oordeel dat het BMA-advies - naar wijze van totstandkoming - onzorgvuldig en - naar inhoud - niet inzichtelijk en concludent is en derhalve niet aan het besluit van 17 februari 2011 ten grondslag kon worden gelegd. De BMA-adviezen van 21 augustus 2007 en 10 augustus 2009, die aan eerdere besluiten ten grondslag zijn gelegd, bieden evenmin grond voor dit oordeel, reeds nu die adviezen inhoudelijk anders luiden dan het advies van 23 september 2010. De minister heeft, onder verwijzing naar het BMA-advies van 23 september 2010, dan ook voldoende gemotiveerd het standpunt ingenomen dat de vreemdeling niet voldoet aan de vereisten, vermeld onder 2.2.4, voor verlenging van de geldigheidsduur van de aan haar verleende vergunning.

De grief slaagt in zoverre.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 17 februari 2011 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister heeft gehandeld in strijd met het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel omdat de geldigheidsduur van de aan haar verleende vergunning bij het eerdere besluit van 25 augustus 2009 wel is verlengd en zij er op mocht vertrouwen dat de geldigheidsduur wederom zou worden verlengd.

2.4.1. De minister heeft terecht overwogen dat bij het besluit van 25 augustus 2009 geen gerechtvaardigde verwachtingen zijn gewekt. Daarbij is van belang dat bij het besluit geen toezegging is gedaan over inwilliging van een eventuele opvolgende verlengingsaanvraag. Voorts is het besluit gebaseerd op de medische omstandigheden van de vreemdeling op dat moment, als uiteengezet in het BMA-advies van 10 augustus 2009. In dat advies was onder meer geconcludeerd dat de vreemdeling voor haar psychische klachten onder medische behandeling stond. De vreemdeling wist dan wel behoorde te weten dat bij indiening van een nieuwe aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van de aan haar verleende vergunning, voor de minister een nieuw toetsingsmoment zou ontstaan om te onderzoeken of zij nog steeds aan de vereisten voldoet.

De beroepsgrond faalt.

2.5. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, bedoeld in artikel 8 van het Verdrag

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.5.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn privéleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.5.2. De vreemdeling heeft slechts in de periode van 12 juni 2008 tot 12 juni 2010 beschikt over een verblijfstitel die haar feitelijk tot het uitoefenen van privéleven in staat stelde. Voorts moet worden vastgesteld dat de feiten en omstandigheden die zijn aangevoerd niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden vormen dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/91 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande verblijf toe te staan. Daarom heeft de minister zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

De beroepsgrond faalt.

2.6. Met betrekking tot de grond van de vreemdeling dat de minister ten onrechte heeft geweigerd om ambtshalve de beperking van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier te wijzigen in een beperking voortgezet verblijf dan wel een beperking conform beschikking minister, overweegt de Afdeling als volgt. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor wijziging in een beperking voortgezet verblijf ingevolge artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000, reeds nu, zoals blijkt uit hetgeen hiervoor is overwogen, zij niet voldoet aan het in paragraaf B16/4.10 van de Vc 2000 opgenomen vereiste dat op het moment waarop wordt verzocht om verlening van een verblijfsvergunning verband houdend met de beperking voortgezet verblijf aan alle vereisten wordt voldaan op grond waarvan de oorspronkelijke verblijfsvergunning is verlengd. Voorts heeft de minister zich op het standpunt kunnen stellen dat hetgeen de vreemdeling naar voren heeft gebracht onvoldoende aanleiding vormt om haar in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning verband houdend met een beperking conform beschikking minister.

De beroepsgrond slaagt niet.

2.7. De vreemdeling heeft betoogd dat zij ten onrechte niet is gehoord.

2.7.1. Van het horen in de bezwaarschriftenprocedure mag slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Gelet op de

motivering van het besluit van 17 februari 2011 en hetgeen de vreemdeling daartegen in bezwaar heeft aangevoerd, is aan deze maatstaf voldaan, zodat de beroepsgrond faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 19 januari 2012 in zaak nr. 11/8560;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

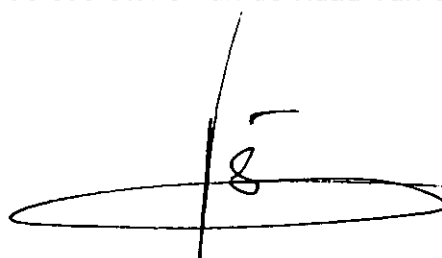
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 augustus 2012

404.

Verzonden: 6 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser